

UCHWAŁA

Dnia 3 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Jolanta Frańczak

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

Protokolant Grażyna Grabowska

w sprawie z odwołania G. G. na decyzję Wojskowego Biura Emerytalnego w K.
o ustalenie nowej podstawy wymiaru świadczenia,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 3 listopada 2015 r.,
zagadnienia prawnego przekazanego postanowieniem Sądu Apelacyjnego
w K.
z dnia 25 sierpnia 2015 r.,

Czy na podstawie przepisów art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2015 r., poz. 330) oraz § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członkach ich rodzin (Dz. U. z 2012 r., poz. 194) Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w postępowaniu prowadzonym przez organ rentowy w przedmiocie ponownego ustalenia wymiaru wojskowej renty inwalidzkiej ze względu na przyznanie w ostatnim miesiącu służby żołnierzowi zawodowemu dodatku specjalnego na skutek ustalenia przez komisję lekarską niezdolności do zawodowej służby wojskowej na podstawie § 8b ust. 1 i 3 w zw. z § 7 ust. 4 i § 7 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 8 czerwca 2004 r. w sprawie dodatków do uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1151) oraz sąd powszechny w postępowaniu wywołanym wniesieniem odwołania od decyzji organu rentowego wydanej w tym przedmiocie - są związani decyzją Dowódcy Jednostki Wojskowej określających wysokość uposażenia i innych należności pieniężnych żołnierza zawodowego,

wydanych na podstawie art. 155 w zw. z art. 104 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz w zw. z art. 80 ust. 1 pkt 1 i ust. 4, art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593 ze zm.) w zw. z § 2, § 4 pkt 3, § 8 ust. 1 i 3 w zw. z § 7 ust. 4 i § 7 ust. 3 pkt 1 oraz w zw. z § 13 ust. 1 pkt 4 oraz § 15 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 8 czerwca 2004 r. w sprawie dodatków do uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych (Dz U. z 2013 r., poz. 1151).

podjął uchwałę:

w sprawie o ustalenie wymiaru wojskowej renty inwalidzkiej sąd ubezpieczeń społecznych jest związany prawomocną decyzją dowódcy jednostki wojskowej określającą wysokość uposażenia i innych należności pieniężnych, wydaną na podstawie art. 155 w związku z art. 104 k.p.a., w związku z art. 80 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 oraz art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (jednolity tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593 ze zm.).

UZASADNIENIE

Rozkazem personalnym Dowódcy Jednostki Wojskowej [...] z dnia 4 czerwca 2013 r. starszy szeregowy rezerwy G. G. został zwolniony z zawodowej służby wojskowej z mocy prawa, z powodu niezdolności do służby spowodowanej wypadkiem pozostającym w związku z pełnieniem służby, z tytułu którego przysługują świadczenia odszkodowawcze. Nabył prawo do renty, która została obliczona od podstawy w kwocie 3.350,75 zł, uwzględniającej uposażenie zasadnicze wg stanowiska służbowego - 2.550,00 zł; dodatek stały za długoletnią służbę wojskową - 453,00 zł; dodatek stały za wykonywanie skoków ze spadochronem - 90,00 zł oraz dodatkowe uposażenie roczne w średniomiesięcznej kwocie - 257,75 zł. Dodatek specjalny z tytułu wykonywania skoków spadochronowych został mu przyznany decyzją Dowódcy Jednostki Wojskowej z dnia 6 czerwca 2013 r., w ostatnim miesiącu pełnienia służby, w wysokości 3/10 dodatku, przy zastosowaniu mnożnika kwoty bazowej 0,20, który w pełnej

wysokości wynosił 300 zł (1500 zł x 0,2).

Dowódca Jednostki Wojskowej, uwzględnivszy, że od dnia 26 listopada 2008 r. do dnia 31 grudnia 2009 r. oraz od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r., tj. przez okres 2 lat, 1 miesiąca i 5 dni, G. G. otrzymywał dodatek specjalny o charakterze stałym z tytułu wykonywania zadań pod wodą z użyciem sprzętu nurkowego, decyzją z dnia 16 lipca 2013 r. zmienił swą decyzję z dnia 6 czerwca 2013 r. i przyznał G. G. w czerwcu 2013 r., tj. w ostatnim miesiącu pełnienia zawodowej służby wojskowej, dodatek specjalny w wysokości 450,00 zł, co uprawniało go w ostatnim miesiącu pełnienia służby do 2/10 dodatku specjalnego przy zastosowaniu mnożnika kwoty bazowej 0,30.

W dniu 31 lipca 2013 r. G. G., przedkładając nową decyzję dowódcy oraz nowe zaświadczenie o wysokości uposażenia i innych należności pieniężnych, wystąpił do organu emerytalnego z wnioskiem o ponowne ustalenie podstawy wymiaru renty inwalidzkiej.

Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego zwrócił się do Dowódcy Brygady Powietrzno-desantowej o zweryfikowanie w trybie nadzoru, na podstawie art. 156 pkt 2 k.p.a., decyzji z dnia 16 lipca 2013 r. Po uzyskaniu odpowiedzi o braku podstaw do jej weryfikacji, Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego podjął w dniu 30 października 2013 r. decyzję o odmowie ustalenia nowej podstawy wymiaru świadczenia pieniężnego, wskazując, że wnioskodawca nie spełniał warunków do przyznania dodatku z tytułu zadań służbowych na podstawie § 7 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 8 czerwca 2004 r. w sprawie dodatków do uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1151). Zdaniem organu emerytalnego, był on uprawniony w ostatnim miesiącu pełnienia służby do 3/10 dodatku specjalnego z tytułu wykonywania skoków spadochronowych przy zastosowaniu mnożnika kwoty bazowej 0,20, w wysokości 90,00 zł (1500 zł x 0,20 x 3) albo do 2/10 dodatku specjalnego za wykonywanie zadań służbowych pod wodą z użyciem sprzętu nurkowego przy zastosowaniu mnożnika kwoty bazowej 0,30, w wysokości 90,00 zł (1500 zł x 0,30 x 2).

W odwołaniu G. G. zarzucił bezpodstawne pominięcie przez Wojskowe Biuro Emerytalne decyzji Dowódcy Jednostki Wojskowej z dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 5 czerwca 2014 r. oddalił odwołanie,

ustaliwszy, że odwołujący się pobierał dodatek specjalny za wykonywanie zadań pod wodą z użyciem sprzętu nurkowego do grudnia 2012 r., a z dniem 3 stycznia 2013 r. został przeniesiony ze stanowiska młodszego nurka na stanowisko młodszego radiotelefonisty, które nie uprawniało do pobierania dodatku specjalnego.

Przy rozpoznawaniu apelacji G. G., opartej na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 165 k.p.a. w związku z art. 180 i 6 k.p.a. w związku z art. 11 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 330) w związku z art. 80 ust. 14 i 104 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 1414 ze zm.) oraz art. 32 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin przez odmowę ponownego ustalenia wysokości świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego na podstawie decyzji Dowódcy Jednostki Wojskowej z dnia 16 lipca 2013 r. określającej wysokość dodatku specjalnego na kwotę 450 zł, powstało zagadnienie prawne, które Sąd Apelacyjny przedstawił do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu.

Sąd Apelacyjny, koncentrując spór na ocenie dopuszczalności ustalenia przez wojskowy organ rentowy podstawy wymiaru świadczenia w sposób nieuwzględniający ostatniej decyzji uposażeniowej dowódcy jednostki wojskowej, oraz niezwiązania taką decyzją również sądu powszechnego rozpoznającego odwołanie od decyzji organu rentowego w przedmiocie ustalenia wysokości świadczenia, wskazał, że Sąd Najwyższy wielokrotnie potwierdzał prawne rozgraniczenie drogi sądowej i drogi administracyjnej. Skutkiem tego jest uwzględnianie przez sądy powszechne decyzji organów administracyjnych jako wiążących, tylko z jedynym odstępstwem - bezwzględnej nieważności (nieistnienia) decyzji administracyjnej. Za utrwalony więc uznał pogląd, że sąd ubezpieczeń społecznych nie jest uprawniony do kwestionowania decyzji administracyjnej, w szczególności pod względem jej merytorycznej zasadności, i jest nią związany także wtedy, gdy ocenia ją jako wadliwą. Sąd cywilny ustala wszystkie fakty mające znaczenie w sprawie, także potwierdzone lub stworzone decyzją administracyjną, a

stosownie do art. 476 § 2 pkt 2 w związku z art. 477⁹ k.p.c., nie może rozstrzygać zagadnień prejudycjalnych przekazanych do kompetencji innego organu.

W okolicznościach sprawy jednak związanie sądu ubezpieczeń społecznych decyzją administracyjną oznaczałoby – w ocenie Sądu Apelacyjnego – obowiązek orzekania w sprawie z zakresu zabezpieczenia społecznego bez możliwości ustalenia właściwej podstawy wymiaru świadczeń, odpowiedniej do uposażenia żołnierza ustalonego zgodnie z obowiązującymi przepisami. Sąd podniósł, że wtedy, gdy nie jest możliwe wszczęcie przez organ rentowy postępowania administracyjnego prowadzącego do uchylecia lub zmiany niezgodnej z prawem decyzji uposażeniowej lub odwołanie się od niej, może dojść do formalnego przyznania i faktycznego wypłacenia dodatku specjalnego w sposób dowolny.

Powołując się na pogląd wyrażony w zdaniu odrębnym do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 r., I UZP 6/08 (OSNP 2009 nr 9-10, poz.120), Sąd Apelacyjny stwierdził, że sąd ubezpieczeń społecznych nie powinien być związany żadną decyzją administracyjną lub rozstrzygnięciem administracyjnosądowym, jeżeli wyraźny przepis prawa ubezpieczeń społecznych nie przewiduje ani nie nakazuje takiego związania. Organ administracyjny lub sąd administracyjny nie mogą wiążąco lub prawomocnie przesądzać o ubezpieczeniowych uprawnieniach emerytalno-rentowych, przyjęcie zaś odmiennej koncepcji pozostaje w opozycji do konstytucyjnego uregulowania drogi sądowej przed sądami powszechnymi i bezzasadnie ogranicza kompetencje sądu ubezpieczeń społecznych do sprawiedliwego orzekania w zakresie uprawnień z ubezpieczenia społecznego osądzanych w cywilnym postępowaniu sądowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kognicja sądu ubezpieczeń społecznych – określona w art. 476 § 2 pkt 2 w związku z art. 477⁹ k.p.c., jako rozpoznawanie odwołań od decyzji organów rentowych w sprawach objętych ich przedmiotem (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2000r., II UKN 685/99, OSNP 2002 nr 5, poz.121, z dnia 9 lutego 2010 r., I UK 151/09, niepubl. oraz postanowienia z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000 nr 15, poz. 601, i z dnia 13 października 2009 r., II UK 234/08,

niepubl.) – nie obejmuje kontroli stosowania przez organy rentowe przepisów postępowania administracyjnego. Wady decyzji organu rentowego spowodowane ich naruszeniem pozostają w zasadzie poza przedmiotem postępowania, z wyjątkiem tych, które dyskwalifikują decyzję w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1959 r., 1 CR 1051/58, PUG 1960 nr 2, s. 58 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2009 r., I UK 189/09, OSNP 2011 nr 143-144, poz. 187). Należy w związku z tym stwierdzić bezprzedmiotowość rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego w zakresie dotyczącym zakresu uprawnień przysługujących wojskowemu organowi emerytalnemu w ramach prowadzonego postępowania administracyjnego.

Odnosząc się do zasad obowiązujących w postępowaniu sądowym, należy dostrzec, że wątpliwości Sądu Apelacyjnego plasują się w ramach tych poglądów, które dopuszczają kontrolę zgłoszenia do ubezpieczenia społecznego w zakresie kwot wynagrodzeń deklarowanych jako podstawa wymiaru składek lub świadczeń. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, przesądzono - co do zasady - dopuszczalność oceny postanowień umownych w tym przedmiocie według reguł wynikających z art. 58 k.c., oraz tego, że ocena ta może być dokonywana także w zakresie stosunków ubezpieczeń społecznych (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2004 r., I PK 203/03, OSNP 2004 nr 22, poz. 386, wyrok z dnia 28 marca 2002 r., I PKN 32/01, OSNP 2004 nr 5, poz. 85, glosa W. Cajsela: OSP 2004 nr 11, poz. 148; wyrok z dnia 23 września 1998 r., II UKN 229/98, OSNAPUS 1999 nr 19, poz. 627, czy wyrok z dnia 14 marca 2001 r., II UKN 258/00, OSNAPUS 2002 nr 21, poz. 527).

To, co jest uzasadnione na tle swobody stron w kształtowaniu wynagrodzenia, ze względu na skutki w zakresie interesu pracownika (ubezpieczonego) oraz interesu publicznego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005 r., II UZP 2/05, OSNP 2005 nr 21, poz. 338, glosa E.D. Lacha: Gdańskie Studia Prawnicze - Przegląd Orzecznictwa 2006 r., nr 2, wyrok z dnia 4 sierpnia 2005 r., II UK 16/05, OSNP 2006 nr 11-12, poz. 191, wyrok z dnia 9 sierpnia 2005 r., III UK 89/05 OSNP 2006 nr 11-12, poz. 192, glosa S. Samola: OSP 2007 nr 4, poz. 41, wyrok z dnia 19 września 2007 r., III UK 30/07, niepubl., wyrok z dnia 19 maja 2009 r., III UK 7/09, niepubl.), nie może być ekstrapolowane

na stosunki zabezpieczenia społecznego. Świadczenia wypłacane z funduszy państwowych, w których podstawą uprawnień płacowych jest stosunek służbowy żołnierza zawodowego o charakterze administracyjnym, regulowane są ustawą o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. Stosownie do art. 104 tej ustawy, organami właściwymi w sprawach uposażenia i innych należności pieniężnych żołnierzy zawodowych są dowódcy jednostek wojskowych. Decyzja (rozkaz dzienny) dotyczący uposażenia jest wydawana przez dowódcę jednostki wojskowej, którego właściwość wynika z ustawy.

Tym samym określone w ustawie sprawy uposażenia i innych świadczeń pieniężnych żołnierzy zawodowych należą do właściwości organów administracyjnych ze wskazaniem drogi odwoławczej od decyzji wydanych przez te organy do organu wyższego stopnia i do sądu administracyjnego (art. 8 w związku z art. 72 ustawy; por. uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2006 r. I OPS 3/06, ONSA/WSA 2006 nr 3, poz. 69 oraz np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2009 r., III CZP 27/09, niepubl.).

Art. 8 ust. 1 ustanawia taki sposób załatwiania spraw dla wszystkich kwestii uregulowanych w ustawie o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2007 r., III CZP 106/07, OSNC 2008 nr 123, poz. 134). W wyrokach z dnia 2 lipca 2008 r., II PK 8/08, OSNP 2009 nr 23-24, poz. 305 i II PK 10/08, niepubl. oraz z dnia 25 września 2008 r., II PK 55/08, glosa A. Musiał: Monitor Prawa Pracy 2009 nr 1, s. 49), zatem ustalenie okoliczności związanych z wysokością uposażeń żołnierzy zawodowych zostało zastrzeżone dla innego organu niż sąd powszechny. Właściwość organów wojskowych wyczerpuje wszystkie kwestie związane z prawem i wysokością uposażenia żołnierza zawodowego, a dotyczy to bez wątpienia wszystkich wypadków, w których ustawa przewiduje wydanie decyzji administracyjnej.

W myśl powszechnie przyjętego poglądu, decyzja - w zakresie objętym jej treścią - jest wyrazem stanowiska organu administracji publicznej wiążącym sądy w postępowaniu cywilnym. Sąd nie może badać jej prawidłowości, a zwłaszcza ustalać, czy istniały przesłanki, które w świetle prawa materialnego stanowiły podstawę jej podjęcia. Sąd jest związany ostateczną decyzją administracyjną wydaną przez uprawniony organ w powierzonym mu ustawą przedmiocie do czasu

jej uchylecia lub stwierdzenia nieważności w postępowaniu administracyjnym (art. 16 k.p.a.; por. uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2007 r., III CZP 46/07, OSNC 2008 nr 3, poz. 30, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2009 r., III CZP 28/09, niepubl. i np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010 r., I CSK 312/09, niepubl. i z dnia 5 czerwca 2009 r., I CSK 504/08, niepubl.).

Sąd powszechny nie jest związany prawomocną decyzją administracyjną tylko wtedy, gdy decyzja ma charakter deklaracyjny i dotyczy stosunku „z istoty” cywilnoprawnego, a jedynie mocą przepisu szczególnego została przekazana do rozpoznania na drogę postępowania administracyjnego (por. uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., II PZP 2/95, OSNAPUS 1996 nr 4, poz. 57, glosa J. Borkowskiego: OSP 1996 nr 11, poz. 217 oraz z dnia 16 czerwca 1994 r., II PZP 4/94, OSNAPUS 1994 nr 11, poz. 170, glosa T. Kasińskiego: Monitor Prawniczy 1995 nr 8, uchwałę z dnia 23 marca 1993 r., II PZP 1/93, OSNCP 1993 nr 12, poz. 211 i wyrok z dnia 19 września 2000 r., II UKN 725/99, OSNAPUS 2002 nr 7, poz. 170). Zasada ta ma swoje źródło w prawnym rozgraniczeniu drogi sądowej i drogi administracyjnej, czego wyrazem są przepisy art. 2 § 3 i art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. oraz art. 16 i art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a., a także w idei podziału władz (art. 10 Konstytucji RP) oraz działania organów władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji RP). Doznaje ograniczenia jedynie w koncepcji tzw. bezwzględnej nieważności decyzji administracyjnej, która, choć bez normatywnego umocowania, ma oparcie w stanowisku Sądu Najwyższego, przyjętym jeszcze w czasach przedwojennych, że sądy powszechne nie są związane decyzją administracyjną, gdy została ona wydana przez władzę oczywiście niewłaściwą lub bez zachowania jakichkolwiek przepisów postępowania albo bez podstawy prawnej (por. orzeczenie izby pierwszej Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1922 r., C 254/22, OSP 1923, poz. 539 oraz orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 29 września 1933 r., C.II. Rw. 1653/33, Nowa Palestra 1933 nr 10, s. 39, z dnia 8 lutego 1938 r., C.II. 2246/37, Głos Prawa 1938 nr 3-4, s. 223, z dnia 31 maja 1946 r. C.III.217/46, OSN 1947 nr 1, poz. 25, z dnia 15 października 1951 r. C. 653/51, OSN 1952 nr 3, poz. 75, z dnia 29 czerwca 1957 r. 2 CR 499/57, glosa S. Grzybowski, OSPiKA 1958 nr 5,

poz. 135, z dnia 7 marca 1964 r., II CR 560/61, OSNPG 1964 nr 8, poz. 60, czy z dnia 27 listopada 1984 r. III CZP 70/84 – OSNCP 1985 nr 8, poz. 108, glosy W. Siedlecki: OSPiKA 1985 nr 9, poz. 166, S. Dalka: Palestra 1986 nr 12, z dnia 9 listopada 1994 r., III CRN 36/94, OSNC 1995 nr 3, poz. 54).

Kompetencja sądu cywilnego nie obejmuje kontroli decyzji administracyjnych pod kątem innych wad, ponieważ ocena dokonywana przez sąd cywilny nie może utożsamiać się z czynnością instancji odwoławczej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., IV CK 12/05, niepubl.). W postępowaniu cywilnym sąd jest więc związany merytoryczną treścią decyzji także wtedy, gdy stwierdza, że jest wadliwa (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 1938 r. C.II 1625/37, PS 1938, poz. 503, z dnia 27 września 1948 r. C 574/48, PN 1949, nr 3-4, s. 324, z dnia 18 listopada 1982 r. III CZP 26/82, OSNCP 1983 nr 5-6, poz. 64, glosa J. Homplewicz, OSPiKA 1983 nr 11, poz. 248, z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003 nr 9, poz. 120, z dnia 28 lipca 2004 r. III CK 29 6/03, Biuletyn SN 2005, nr 1, str. 11, z dnia 19 listopada 2004 r. V CK 251/04, glosa S. Rudnicki, PS 2006 nr 3).

Związanie sądu cywilnego decyzją administracyjną nie wyłącza dokonania odmiennej oceny stanu faktycznego przyjętego za podstawę decyzji ani wnioskowania o skutkach prawnych innych niż te, dla osiągnięcia których przewidziane zostało orzekanie na drodze administracyjnej. Dokonywanie przez sąd cywilny odmiennych ustaleń faktycznych oraz rozstrzyganie o stosunkach prawnych podlegających orzecznictwu organów administracyjnych na tle stanu faktycznego wynikającego z decyzji nie należy jednak do zakreślonej treścią przedstawionego zagadnienia problematyki związania sądu powszechnego decyzją administracyjną. Przez związanie rozumie się bowiem obowiązek uwzględnienia przez sąd stanu prawnego wynikającego z decyzji i odnoszącego się do sfery tych stosunków, które zostały poddane uregulowaniu na drodze postępowania administracyjnego. Nie jest przy tym dopuszczalne wykazywanie innej treści decyzji administracyjnej niż zawarta w dokumencie stanowiącym orzeczenie administracyjne, gdy nie kwestionuje się autentyczności tego dokumentu. Oznaczałoby to w istocie rzeczy kwestionowanie istnienia lub prawidłowości wydanej we właściwym trybie i formie decyzji administracyjnej i stanowiło

niedopuszczalne wkraczanie przez sąd w sferę uprawnień zastrzeżonych organom administracji (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 2 stycznia 1962 r. 4 CR 445/61, OSNCP 1963 nr 4, poz. 82, uchwałę z dnia 11 grudnia 2008 r., I UZP 6/08, OSNP 2009 nr 9-10, poz. 120).

W konsekwencji sąd ubezpieczeń społecznych nie może rozstrzygać należących do drogi administracyjnej kwestii prawidłowości przyznania określonych składników uposażenia żołnierza zawodowego (por. art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c.; por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r., I UK 173/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 78 i z dnia 10 czerwca 2008 r., I UK 376/07, OSNP 2009 nr 21-22, poz. 295), a także nie może zastępować dowódcy w kształtowaniu uprawnień płacowych żołnierza zawodowego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 1999 r., I PKN 96/99, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 615, z dnia 19 lutego 1970 r., II PR 604/69, OSNCP 1971 nr 5, poz. 84; z dnia 15 października 1975 r., I PR 109/75, OSNCP 1976 nr 6, poz. 145, glosa M. Seweryńskiego: Nowe Prawo 1977 nr 5 i orzeczenie z dnia 9 lutego 1962 r., 1 CR 139/61, OSNCP 1963 nr 3, poz. 67).

Z tych względów Sąd Najwyższy podjął uchwałę, jak na wstępie.

kc